

Bilag 16.

Dansk Skovforening.

København, den 19. Juni 1946.

Til Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Udskrivning af en Formuestigningsafgift og et Stabiliseringslaan.

Foranlediget ved det under 24. Maj d. A. i Folketinget fremsatte Forslag om Paaligning af en Formuestigningsafgift og et Stabiliseringslaan tillader underskrevne sig herved paa Dansk Skovforenings Vegne at fremsætte følgende Udtalelse:

Dansk Skovbrug ønsker ikke paa nogen Maade at unddrage sig sin Pligt til at deltage i Bestræbelserne for at sanere Danmarks Pengevæsen. Man er nu, som under alle Krigsaarene, villig til at gøre en Indsats til det fælles bedste. Skovbrugets økonomiske Stilling i Dag er imidlertid efter Erhvervets ekstraordinære Ydelser i de forløbne 7 Aar saa svag, at en yderligere Svækkelse kan blive skæbnesvanger. Ud fra Ønsket om den bedst mulige Bevarelse og Genopbygning af vore Skove, et Ønske, som formentlig deles af hele Samfundet, maa efterfølgende Udtalelser ses.

Da det næppe kan staa klart for alle, hvorledes Skovbrugets økonomiske Stilling har udviklet sig fra Krigens Begyndelse og til Dato, eller hvorledes dets Fremtidsudsigter tegner sig, turde det maaske være rigtigt først at trække visse Fakta op.

I Aarene op til 1939 kan de danske Skoves normale aarlige Hugst af Træ stort set siges at have svaret til Skovens aarligt løbende Tilvækst. Det vil sige, at Produktionen var i Ligevægt. Skovens Produktionsapparat, den i Skoven staaende Vedmasse, var af passende Størrelse til fuld Udnyttelse af samtlige Vækstfaktorer.

Da Indførselen af udenlandske Brændselsstoffer efter Krigens Udbrud begyndte at aftage, maatte man for at søge Kompensation rette Blikket mod vore Tørvemoser og Skove. Resultatet for Skovbrugets Vedkommende blev, at man for at sikre Brænde til Husholdningsbrug, til visse industrielle Virksomheder og da navnlig til Opretholdelsen af den nødvendigste Automobiltransport efter en frivillig Hugstforøgelse i Vinteren 1939—40 paa 25 pCt. og en yderligere Hugst i Sommeren 1940 paa 10 pCt. maatte skride til at paaligne Skovbruget en Brændepligthugst for Vinteren 1940—41 paa 130 pCt. af Normalhugsten. Siden da er der hvert Aar udskrevet en Brændepligthugst, som for de private Skoves Vedkommende har bevæget sig op til 170 pCt. for i 1945—46 at gaa ned til 150 pCt. af Normalhugsten. For de offentlige Skove ansattes Pligthugsterne endda noget højere. Naar ogsaa Hugsten af Gavntræ tages i Betragtning, vil det rundt regnet sige, at Krigen indtil Dato har kostet vort Skovbrug i alt henvend 5 Aars Normalhugster, og disse har kun kunnet præsteres ved en tilsvarende Reduktion af det nødvendige Produktionsapparat, det vil sige en Tapping for Vedkapital, med en deraf følgende mindre aarlig Produktion i Aarene fremover.

Saa fremt Skovbrugets Produktion atter skal bringes op paa fuld Størrelse, er der kun een Vej at gaa: at sætte Hugsten ned, indtil det nødvendige Produktionsapparat er retableret gennem Opsparing af Tilvækst paa den i Skoven tilbageværende Vedmasse. Hvis man i Dag fuldstændig ophørte med at hugge, vilde en saadan Opsparingsperiode formentlig kunne afsluttes i 1951; men dette er selvsagt ikke